

men. Men saa rejser Deres Moder sig, skænker i en Fart en Kop Kaffe og gaar med den i Haanden tværs over Græsset lige imod Baronen. Jeg ser hende endnu ganske tydelig for mig i en lyslilla, klar Kjole og en stor, kalesjeformet Straa-hat med Blomster paa. Hun havde saadan en nydelig lille Figur og dertil en Gang saa let og svævende, saa det var en Lyst at se. Saa nejede hun for Hr. Baronen og bad ham nok saa skælnsk gøre os den store Ære at være vor Gæst i det Grønne. Det var mere, end han kunde modstaa. Han var i Grunden en godhjertet Mand, og det endte endogsaa med, at han indbød os til at gæste ham paa Slottet paa Tilbagevejen og smage paa hans Champagne. Den Dag glemte vist Ingen af os siden. Har Deres Moder aldrig fortalt derom?»

»Nej,« svarede Per. Og han tilføjede for sig selv, hvad egentlig først i dette Øjeblik blev ham helt bevidst, at han næsten intet kendte til sin mødrene Slægt og Moderens Ungdom. Mens det altid havde været en Tilfredsstillelse for Faderen at tænke tilbage paa Opvæksten og fortælle om Livet i hans Faders trange og fattige Præstegaard, havde Moderen ligesom haft en Sky for at tale til sine Børn om sit Hjem og sine Paarørende. Hendes eneste Broder, der var Læge et Sted paa Fyen, havde Per ikke engang set. Han kom al-